

КЊИГА ПУНА ДОБРОТЕ И ЉУБАВИ

(Над збирком пјесама за дјецу *Гдје Господ живи Оријане Ливопољац*)

Доброта, племенитост, љубав, жеља да срећа влада на овом свијету, дакле, све оно што оплемењује и кријепи душу, карактерише нову, другу по реду, збирку пјесама *Гдје Господ живи Оријане Ливопољац*. Из сваког стиха, сваке пјесме ове тематски цјеловите пјесничке књиге, окренуте Небу, али не неком апастрактном Небу, него оном које је у нама, у дјетету прије свега, напросто нас заплъускује посебна врста позитивне енергије које у овим суморним временима све мање има у нама и око нас и баш зато је драгоцјена.

Ако бисмо покушали да укажемо на основно тематско обиљежје ове поезије и на њену примарну поруку, онда никако не бисмо могли да забиђемо пјесникињину жарку жељу да се окренемо вјери у Оно и Оног што је у основи и изнад свега, што би могло да се тумачи и жељом да се окренемо оном најљепшем и највреднијем у себе и да нам то буде сржна водила у формирању погледа на видљиви и невидљиви свијет. Књига је намијењена невиниој дјечјој души, па је – садржајем, приступом, рјечником и свим осталим – примјерена том узрасту, а свака мисао и сваки осјећај дјелују тако као да су проистекли из дјечјег сагледавања свијета и запитаности пред тајнама које ће одгонетати цијелог живота.

Оријана Ливопољац, непретенциозно, ненаметљиво, гласом духовника, својим пјесмама позива на саборност, јер само тако, на путу својих предака, можемо очувати национално биће, и само тако можемо остати и на Господњем путу. Дирљивим сценама окупљања породице о Божићу или Васкрсу, пјесмама у част Светог Саве, Светог Николе и других светитеља, позивом да младо биће кроз искрену молитву тражи срећу за себе, породицу и цијели свијет, и низом других у ритмичан стих преточених мотива, пјесникиња се – првенствено по угледу на наше романтичаре и реалисте, али тежећи савременијем изразу и исказу – мајчинском љубављу обраћа дјетету, стављајући баш њега у центар свих промишљања и подстичући га да само формира свој став и однос према свијету, духовном посебно.

У првом дијелу збирке читалац се сусреће с пјесмама за које бисмо условно могли рећи да су религиозне, с пјесмама које као да су писане на маргинама Светог писма. Потом слиједе пјесме о дјеци и њиховом погледу на оно што би се могло назвати Божијим вртом, да би се све завршило поучним стихованим причама (ни баснама, ни бајкама, мада имају и басновите и бајковите елементе) о животињама које, као и човјек, имају своје мјесто у већ споменутом Божијем врту.

Можда ће неко Оријани Ливопољац замјерити на сувише традиционалном приступу, на призвуку „прошних времена“ у њеној поезији за дјецу, али ће се сигурно сви сложити да у њеној збирци *Гдје Господ живи* има толико доброте и љубави да својом благошћу засипа читаоца, па јој и зато треба пожељети добродошлицу.

Нови Сад, 29. 8. 2013.

Ранко Павловић

Рецензија за збирку песама Оријане Ливопољац *ГДЈЕ ГОСПОД ЖИВИ*

Мера и критеријум живота на земљи јесте однос љубави мајке и детета. У односу на ту меру утврђује се човеков однос, и према Богу, другим људима и целокупној творевини око нас. Напросто је то тако, јер је она узвишенија, несебичнија и искренија него било шта друго, а при том опиљива, лако доказива и очигледна. Језик и методика тог љубавног споразумевања је песма. Није узалуд говорено да онај ко пева двоструко слави Бога. За сва богослужења тврдимо да су препевана Библија; али и поред тога што је и сама Библија у добром делу свога текста све песма до песме. Са том материнском љубављу и том мером песме даровита попадија Оријана Ливопољац окренула се деци својој и своје Цркве језиком који најбоље досеже до анђеоских висина и живог Бога. Стварајући своје песме, или песме које су њу стварале, постају свештеноделатни антифони певнице живота и пуне мере литургијског саживота своје супругу-свештенику. Путем пречице и одвођењем у срце интересовања чини се то, ево доказа, на овим примерима створених песама. Свештене поуке и беседе које се проиносе са амвона на разне теме су препознатљиве и једноставно изговорене, посебно на овај начин, речником умне попадије.

Зашто је то у овом моменту још важно? Зато што се отвара посебна брига према деци нашега времена која су све више запостављена од својих родитеља и оних којима се предају као васпитаници. Бесомучна трка у непознато и за голи овоземаљски престиж (или квази борба за голи живот) одвараћају нас од бригае за оно што нам је првоважечче. Рађање и васпитање деце је примерна брига којој је неопходна и љубав и благослов Неба. Божјим отварањем Бога према човеку и те иницијативе, као и наше одговорности да одговоримо на пружену руку Божју поставља се све на своје место. „Човек је онолико одговоран уколико се мери озбиљношћу дечје игре“, рећи ће један светски познати дечји психолог. Тим принципом деца доживљавају своју веру, постојаност однос према породици, средини и свету. Зато су ове песме инспирисане свим тим елементима и налазе своју пуно оправданост али и смисао.

Да кажемо нешто и о стилу писања песама. Оне нас невероватно подсећају на поједине моменте из песничких збирки Змаја или Шантића. Понекад ми се чини да читам стихове савременика Ерића или Рогача. Речником директне емотивности и поруке као да се њима говори да нема места нити времена за разна умовањима у алегоријама. Света простота се увек смицала када су хтели једним језиком и једним гласом говорити у множини. Али се непрестано враћала, посебно када се уморимо од разних анализа кроз директну лепоту мисли, осећања, говора, делања... Ево у овој збирци песама најочигледнијег примера. Поздрављам ауторку песама попадију Оријану Ливопољац

која је у својој радној и наталној форми створене поезије понела име „Гдје Господ живи“ и обилато је предлажем штампи и читалачкој ведрини пробраних.

Протојереј ставрофор др Драгомир Сандо

Вјекослав Вукадин: ПОГОВОР О КЊИЗИ

Оријана ЛИВОПОЉАЦ: ”Гдје Господ живи”, Збирка религиозних и обичајних пјесама за дјецу

Наслов збирке пјесама, ”Гдје Господ живи”, поетесе Оријане Ливопољац, употпуности одговара убојају који проистиче из сваке њене пјесме. Овом насловном синтагмом, реторичким питањем искреног вјерника, отвара се широко духовно поље препуно светих биљег и узвишених симбола. На основу прочитаних пјесама закључујемо да је пјесникиња васпитана у духу православља, а податак да је у брачној заједници са свештеником српске православне цркве, то потврђује. Оријана је давно спознала постојање Бога у свему живом. Ту, гдје пулсира живот, ту је и Бог. И ту Велику Истину жели пренијети и својим најмлађим читаоцима. Зато и узноси Славу - Њему у част. Сваки стих је похвала Свевишњем. Сви православни свец и су ту, на окупу, они су спона која спаја вјернике и Створитеља. Својој дјечи, као и свим нараштајцима на поук, намијенила је ове искрене стихове настале из велике љубави према Богу. За грађу једне од бољих пјесама ове књиге поетеса је узела српске пословице, које је смислено одабрала и умјешно употријебила. Тим бисерним зрнцима мудрости дивно је исплела ниску поучних стихова.

Пјесникиња ненаметљиво упућује младе читаоце на пут вјере, истичући њен изузетни значај у њиховом развоју и васпитању. Она сматра да се само преданом вјером и часним живљењем, уз Божију промисао, долази до просвјетљења духа. Указује она на многе важне каноне Библије и Светосавља, које бисмо требали усвојити и редовно практиковати. Кроз стихове пјесникиња подстиче, соколи своје будуће читаоце да докуче смисао живљења и да пођу правим, Божијим путем. Она поручује: Искрени вјерници стичу животну крепкост, оптимизам; испуњава их љубав према ближњима и према човјеку уопште; задовољни су својим стваралачким и хуманим дјелима. А у земаљском животу се труде да својом добротом остваре што снажнији дојам на Бога, који ће их на крају наградити заслужним Небеским

Царством. Парадигма људскости која се осјећа у сваком стиху, као да је преликана из Божијих заповјести. Ова догматска начела заузела су централно мјесто у поезији пјесникиње Оријане.

Да. Може се поставити питање да ли је ова поезија намијењена и оној дјечи која се не васпитавају у религиозном духу.?! Инспирација су јој била њена рођена дјеца, а пјесме посвећује свој дјечи свијета. Пјесникиња није имала унапријед одређену циљску групу, којој је поезија намијењена. А шта и да је имала? Сваки народ треба да води бригу о

свом нараштају. Да га брижно васпитава и учи о свим битностима значајним за његов напредак и одржање. Само изузетно образована и лијепо васпитана младост неке државне заједнице, свјесна свог националног и духовног битка, може бити њен прави носилац и ваљани репрезентант.

Ову књигу пјесама свесрдно препоручујем свим нараштајцима који говоре српским књижевним језиком и који се осјећају припадницима српског народа и српске културе.

Вјекослав Вукадин, књижевник